

Gruppo Sportivo

Natuurlijk heb ik weer van het huis van opa en oma gedroomd. Zodra ik ergens anders slaap dan thuis in de Daniël Stalpertstraat droom ik over Rabat, altijd. Ik zie het drukke patroon van het donkerrode tapijt in de huiskamer, ik loop over de afgesleten trap naar boven, naar de kamer van Miloud en mij, ik ruik het eten dat mijn oma 's ochtends al klaarmaakt, ik hoor het roepen van de muezzin; dat wil zeggen: het bandje dat vijf keer per dag via luidsprekers wordt afgedraaid. Misschien is het intussen ook een cd of een mp3, geen idee.

We zijn niet zo gelovig, ook mijn grootouders niet, waar wij – mijn broer Miloud, mijn zussen Ikram en Hanane en ik – bijna alle vakanties doorbrengen. Maar ik vind het wel mooi klinken en vaak kijk ik bij de eerste oproep tot gebed, als de zon opgaat, even naar buiten. Mijn grootouders wonen in een mooie straat met witte huizen, de burens hebben een torentje als uit een oosters sprookje, een grasveld achter hun huis en in hun voortuin staan prachtige palmen. Bij de eerste oproep is het nog stil en in het ochtendlicht ziet alles er onwerkelijk uit. Ik ben graag bij mijn grootouders en misschien hou ik wel meer van Rabat dan van Amsterdam.

Miloud zegt dat ik dat niet kan weten omdat je het niet kunt vergelijken. Amsterdam betekent dagelijks leven en dus naar school moeten en veel slecht weer. Rabat is doen waar je zin in hebt, buiten zijn, in zee zwemmen en niets hoeven. Maar ik heb helemaal geen hekel aan school, ik hou van geschiedenis en Frans en ik ben graag met mijn vrienden samen, vooral met Rick, mijn beste vriend sinds ik op de middelbare school zit, al meer dan een jaar dus.

In Amsterdam doe ik aan veel dingen mee en in Rabat ben ik meer een toeschouwer. Ik kijk naar de strakke zakenmannen met zonnebrillen in het nieuwe gedeelte van de stad, waar het stikt van de banken, naar de toeristen aan het strand, naar de jongens die op het pleintje achter de moskee voetballen, naar de mooie meisjes die altijd maar met hun mobieltjes in de weer zijn, naar de oude berbers die aan de straatrand op een doek uitgespreide groenten te koop aanbieden.

Ik ben in Amsterdam geboren, net als mijn broer en mijn zussen. We wonen in de Pijp, een drukke wijk met veel winkels zoals de onze. We hebben een Marokkaanse bakkerij met veel soorten pide's en gebak.

Toen ik vanochtend wakker werd en net gedroomd had dat ik in Rabat was, lag ik in Amsterdam op een matras naast het bed van Rick. Ik was voor het eerst blijven logeren en zijn moeder had ontbijt gemaakt met verse jus en eieren.

'Komen de meeste Marokkaanse mensen – hij zei echt Marokkaanse mensen – niet uit het Rifgebergte?' Ricks vader wilde dus van me weten of het bijzonder was dat ik lezen en schrijven kon en bij zijn zoon in de klas zat, en nog wel op het Gerrit van der Veen College in Amsterdam-Zuid.

Rick keek me smekend aan. Doe nou gewoon aardig en geef normaal antwoord, Driss, zei zijn blik. Hij was er een keer bij geweest toen ik na een soortgelijke vraag wild op mijn hoofd ging krabben en aapachtige geluiden ging uitstoten en toen moest hij wel lachen, maar ik vermoedde dat hij dat nu niet zou doen.

'Ja, meneer, dat klopt,' zei ik. 'Maar dat is heel lang geleden, Nederland had een wervingscontract met Marokko, in 1969, en toen zijn er heel veel mannen naar Nederland gehaald om te werken. Mijn grootouders kwamen wat later, mijn opa heeft op de visafslag in IJmuiden gewerkt en is pas een paar

jaar geleden weer teruggegaan naar Marokko, naar Rabat. Mijn ouders zijn in Nederland opgegroeid, mijn vader komt uit Beverwijk en mijn moeder uit Velsen-Zuid, dat is daar in de buurt.'

'Ik weet waar Velsen-Zuid is,' zei Ricks vader zuinig en ik zag dat Rick even met zijn ogen rolde. Maar nog was niets verloren, ik wilde Ricks vader best nog een kans geven, ik bedoel, zo raar was het nou ook weer niet dat hij het vreemd vond dat zijn zoon juist een Marokkaan als beste vriend had. Op het Gerrit van der Veen was ik bijna de enige. In de vijfde had je nog wat Marokkaanse meiden en een klas onder me zat Samir, een groot bebrilde nerd die zo bleek was dat ik hem ervan verdacht zich in te smeren met een speciaal zalfje, Michael Jackson schijnt ook zo te zijn begonnen.

Zelf zie ik er ontzettend standaard-Marokkaans uit: bruine krullen, donkere huid, bruine ogen. Met mooie lange ooghaartjes. Dat zeg ik niet zelf, maar Hanane, die heeft daar sinds kort kijk op.

'Rabat is een soort Den Haag, de regering zetelt er en er zijn heel veel kantoren. Het ligt aan zee. Mijn grootouders wonen een kwartier lopen van het mausoleum van Mohammed v. De sarcofaag lijkt te drijven op blauw water, maar eigenlijk is het gepolijst graniet, heel erg mooi. Toen ik klein was vertelde mijn opa me dat de kroonluchter onder de koepel een diameter heeft van twee keer mijn lichaamslengte en anderhalve ton weegt. Ik was altijd heel bang dat hij precies op het moment dat ik eronder stond naar beneden zou donderen en liep steeds gauw door.'

Ricks moeder schonk me nog een glas jus in. 'Ken je Marokko goed, kom je er nog vaak?'

'Jawel, in de vakanties gaan we bijna altijd naar mijn grootouders en ook naar andere familie, ooms en tantes. Ik heb ook

best veel neven en nichten. We hadden er zelfs een schaap, dat heette Gruppo Sportivo.'

'Gruppo Sportivo?' Ricks vader glimlachte naar me. Vrede.

'Oh,' zei ik, 'Ja, dat is een raar verhaal. De burens van mijn grootouders hadden in de paasvakantie lammetjes gekregen en we mochten er eentje uitzoeken. Zij zouden verder voor het dier gaan zorgen, maar het was wel van ons. Miloud en ik mochten kiezen en we wilden graag het witte lammetje met een zwarte ster op zijn voorhoofd. We konden geen naam bedenken die we allebei mooi vonden, en toen zei mijn opa dat het lammetje wel Gruppo Sportivo kon heten; naar een heel oud Nederlands bandje dat hij helemaal in het begin van zijn tijd in Nederland vaak had gehoord en nog steeds af en toe draait. Miloud zei nog dat dat echt een rare naam was voor een schaap en zeker voor een schaap in zijn eentje, maar mijn opa moest zo hard om zichzelf lachen dat we hem zijn zin maar gaven. We zouden het schaapje gewoon Gruppo noemen. We spraken met opa en de burens af dat Gruppo zeker niet als lam geslacht zou worden, dus niet binnen de komende acht maanden. Dat was goed. In de zomervakantie was Gruppo al best groot. Hij was het enige overgebleven schaap op het grasveld. Volgens mij vond hij dat niet erg, hij leek zich prima te vermaken.'

'Waarom zie je dat eigenlijk, of een schaap zich vermaakt?' vroeg Rick grijnzend. Ik had kunnen antwoorden dat Gruppo uitgesproken tevreden uit zijn ogen keek en altijd wel trek had in een handje vol hooi. Maar ik praatte net zo lekker, ik hou wel van verhalen vertellen, misschien word ik later politicus. Dus ging ik door.

'In de kerstvakantie gingen mijn ouders met ons mee naar Marokko en mijn tante zou ook met haar kinderen uit Nador komen, speciaal om ons weer eens te zien, want we konden

het Suikerfeest niet samen vieren, dat viel heel stom afgelopen jaar, op 20 september.’

Ik vroeg me even af of Ricks ouders wel wisten dat het Suikerfeest aan het einde van de vastenperiode werd gevierd, de ramadan, maar ze knikten begrijpend. ‘Daarom logeerden we in onze kerstvakantie allemaal bij mijn grootouders. Mijn oma, mijn moeder en mijn tante zouden de meest geweldige dingen koken, daar zijn ze erg goed in. En wij zijn erg goed in alles opeten, vooral ik. Normaal gesproken althans. Op een avond zouden we geroosterd schapenvlees met verse koriander eten, een echt feestmaal. Maar ’s middags zag ik in de keuken een hele berg blauwe diepvrieszakken liggen, duidelijk geïmporteerd uit Nederland, van die zakjes met keurige witte vakjes waar je met een speciale pen op kon schrijven wat erin zat. De inhoud van de diepvrieszakken in de keuken van opa en oma was helemaal niet Nederlands. In opa’s grote blokletters stond erop: Gruppo Sportivo – nek, Gruppo Sportivo – schouder, Gruppo Sportivo – ingewanden (voor worst) en nog veel meer. Er was ook een vrij klein zakje met het opschrift Gruppo Sportivo – kop.

Tot mijn genoegen zag ik Rick en zijn ouders vol walging kijken, want dat met die kop was strikt genomen niet waar (de rest echt wel!), maar het paste zo goed bij mijn volgende zin: “Hoe haal je het in je hoofd!” Ik moet hardop iets gezegd of geschreeuwd hebben, want opa kwam de keuken in gerend. Ik zag dat hij meteen begreep wat er aan de hand was, hij deed nog een belachelijke poging om de zakjes met één grote armbeweging de gootsteen in te schuiven.

“En je houdt absoluut je mond, Driss,” siste hij. In het Arabisch, dat betekende dat het echt serieus was.

“En ik ga Gruppo absoluut niet oppeuzelen,” siste ik. In het Nederlands.

“Dan zal je iets heel goeds moeten verzinnen.” Hij keek me strak aan. Ik hou erg van mijn opa, maar ik wist dat ik nu niets meer mocht zeggen.’

Ricks vader nam een slok van zijn koud geworden koffie en keek me gespannen aan. Hij wachtte duidelijk op het vervolg.

‘Die avond werd ik vegetariër. Even keek iedereen me raar aan toen ik de schaal met Gruppo zwijgend doorgaf en zei dat ik geen vlees meer at, maar verder vroeg niemand iets. En mijn opa gaf me een knipoog. Ik knipoogde niet terug.’

‘Dat is een mooi verhaal, Driss,’ zei Ricks moeder.

‘Is het wel weer goed gekomen tussen je opa en jou?’ wilde Ricks vader weten.

‘Jawel. De volgende dag zijn we samen naar zee gegaan. Hij zei dat het hem speet, dat hij het niet had mogen doen en dat hij dat ook tegen Miloud zou zeggen. Dat vond ik goed van hem. Hij heeft me bedankt. Ik had ervoor gezorgd dat onze feestelijke avond niet werd verknald, zei hij. We zijn nog even het mausoleum in gegaan en ik ging pal onder de kroonluchter staan en keek er voor het eerst heel lang en heel rustig naar.’

Sherife Hering *Gedeelde tweede prijs proza 26+*

Najat el Hani is 24 jaar oud en al heel haar leven woonachtig in Amsterdam. In 2009 is ze afgestudeerd als maatschappelijk werker aan de Hogeschool van Amsterdam, waar ze momentaal werkt als projectleider.

Nadia el Hannouche is 19 jaar en zit in de zesde klas van het vwo. Ze woont in Utrecht, waar ze werkt als trainer en vervangend supervisor bij een wervingsbureau. Na het vwo wil ze geneeskunde gaan studeren.

Sherife Hering werd geboren op 22 maart 1966 in Duitsland. Ze studeerde daar Duitse taal en cultuur. Ze woont sinds 1986 in Amsterdam, waar ze als vertaler werkt.

Helena Hoogenkamp werd geboren in 1986 en studeert op het moment aan de HKU Writing for Performance, daarnaast schrijft ze ook theater teksten, proza en poëzie voor onder andere VPRO en hardhoofd.com.

Mahmoud Jasem Alnajjar werd in 1964 geboren in Bagdad. Sinds 1996 woont hij in Nederland. In Irak schreef hij voor een groot aantal Irakese en Arabische kranten artikelen en gedichten. Momenteel is hij voorzitter van een multiculturele stichting genaamd Awtan.

Amal Karam is 41 jaar. Ze is van Palestijnse afkomst maar werd geboren in Libanon. Sinds 15 jaar woont ze in Nederland. Ze werkt in het onderwijs en is de wekelijkse columnist van *De Gelderlander*. Regelmatig schrijft ze daarnaast ook gedichten en verhalen.

Safae El Khannoussi is 17 jaar en woont in Amsterdam.

Ahmed Laabi werd geboren in 1961 in Marokko en woont al 20 jaar in Nederland. Op dit moment woont hij in Nijmegen, waar hij onder andere Arabische lessen verzorgt en actief is in verschillende organisaties op het gebied van cultuur en onderwijs. Zijn schrijverstaal is Arabisch

en binnenkort kunnen we zijn bundel met (Arabische) korte verhalen verwachten *De pijn van de identiteit*.

Maya Lievegoed werd geboren op 17 april 1988. In 2009 schreef ze *Zusje van mijn Zusje*, het relaas van haar jeugd bij pleegouders. Naast het volgen van de opleiding Internationale Ontwikkelingsstudies, is ze blijven schrijven. Ze was onder andere blogger voor *IS Magazine* en ze zit in de redactie van *Mobiel*, het landelijke tijdschrift over pleegzorg.

Mohamed Muhagir werd geboren op 6 juni 1961 in Algaziraaba, Soedan. In Nederland werkt hij naast het schrijven van verhalen als systeembeheerder.

Mohammad Reza werd geboren op 27 september 1995. Op dit moment zit hij in zijn vierde jaar van de middelbare school.

Marieke Rijnveld werd geboren in Utrecht op 20 april 1991. Ze schrijft poëzie en proza. Daarnaast volgt ze een cursus Roman schrijven aan de Schrijversvakschool in Amsterdam.

Bibi Schobbers-Amjar komt uit Limburg en is naar het midden van het land getogen om dichters bij het 'Grote Literaire Gebeuren' te zijn.

Ali Al Tuma is geboren in 1979 in Irak. Hij heeft in Spanje, Iran en Syrië gewoond en woont sinds 1998 weer in Nederland. Hij studeerde Geschiedenis aan de Universiteit Leiden. Hij werkte bij het ministerie van Justitie en is freelancevertaler.

Yuba Zalen 24 jaar. Hij werkt in een bibliotheek en houdt van het schrijven en vertalen van poëzie.